

Svensk författningssamling

Förordning om producentansvar för förpackningar

Utfärdad den 28 juni 2018

SFS 2018:1462

Publicerad
den 10 juli 2018

Regeringen föreskriver¹ följande.

1 § Syftet med denna förordning är att

1. minska mängden förpackningsavfall genom att
 - a) förpackningar ska framställas på ett sådant sätt att deras volym och vikt begränsas till den nivå som krävs för att upprätthålla en god säkerhets- och hygiennivå, och
 - b) förpackningar endast används när det är nödvändigt,
2. begränsa skadligheten för miljön av material och ämnen i förpackningar,
3. producenterna ska tillhandahålla eller ansluta sig till ett insamlingssystem som tar operativt och finansiellt ansvar för att samla in och behandla förpackningsavfall,
4. förpackningsavfall ska tas om hand på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt, och
5. nå de mål för materialutnyttjande som anges i 17–25 §§.

2 § Denna förordning är meddelad med stöd av

- 15 kap. 12 § miljöbalken i fråga om 42 §,
- 15 kap. 13 § miljöbalken i fråga om 37–41, 63, 72 och 73 §§,
- 15 kap. 15 § miljöbalken i fråga om 42–53, 58, 59, 61 §§, 62 § första stycket 1, 64, 65, 71, 75 och 76 §§,
- 15 kap. 18 § miljöbalken i fråga om 67 §,
- 15 kap. 39 § miljöbalken i fråga om 66 § och 68 § 1 a och 2,
- 15 kap. 40 § miljöbalken i fråga om 62 § första stycket 2 och 3 och andra stycket, 68 § 1 b och 74 §,
- 15 kap. 45 § miljöbalken i fråga om 70 §,
- 8 kap. 11 § regeringsformen i fråga om 79 §, och
- 8 kap. 7 § regeringsformen i fråga om övriga bestämmelser.

3 § Bestämmelser om att kommunen ska ansvara för transport samt återvinning och bortskaffande av hushållsavfall finns i 15 kap. 20 § miljöbalken. Detta ansvar inskränks av denna förordning endast i fråga om avfall som lämnas till någon som med stöd av denna förordning får samla in avfallet.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/852 av den 30 maj 2018 om ändring av direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall.

4 § Bestämmelser om skyldighet att sortera ut förpackningsavfall från annat avfall och vart man ska lämna förpackningsavfallet finns i 24 a och 24 b §§ avfallsförordningen (2011:927).

En bestämmelse om skyldighet för den som äger en bostadsfastighet att underlätta insamling av förpackningsavfall finns i 24 e § avfallsförordningen.

5 § Bestämmelser om tungmetaller i förpackningsmaterial finns i 12–14 §§ förordningen (1998:944) om förbud m.m. i vissa fall i samband med hantering, införsel och utförsel av kemiska produkter.

6 § Bestämmelser om material i kontakt med livsmedel finns i

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1935/2004 av den 27 oktober 2004 om material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel och om upphävande av direktiven 80/590/EEG och 89/109/EEG,

2. kommissionens förordning (EG) nr 1895/2005 av den 18 november 2005 om begränsad användning av vissa epoxiderivat i material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel,

3. kommissionens förordning (EG) nr 2023/2006 av den 22 december 2006 om god tillverkningssed när det gäller material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel,

4. kommissionens förordning (EG) nr 282/2008 av den 27 mars 2008 om återvunna plastmaterial och plastprodukter avsedda att komma i kontakt med livsmedel och ändring av förordning (EG) nr 2023/2006,

5. kommissionens förordning (EG) nr 450/2009 av den 29 maj 2009 om aktiva och intelligenta material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel,

6. kommissionens förordning (EG) nr 10/2011 av den 14 januari 2011 om material och produkter av plast som är avsedda att komma i kontakt med livsmedel,

7. kommissionens förordning (EU) 2018/213 av den 12 februari 2018 om användning av bisfenol A i lack och ytskikt avsedda att komma i kontakt med livsmedel och om ändring av förordning (EU) nr 10/2011 vad gäller användningen av det ämnet i plastmaterial avsedda att komma i kontakt med livsmedel, och

8. livsmedelsförordningen (2006:813) och Livsmedelsverkets föreskrifter som är meddelade med stöd av den förordningen och förordningen (2008:245) om kemiska produkter och biotekniska organismer.

Ord och uttryck i förordningen

7 § Med *förpackning* avses i denna förordning en produkt som har framställts för att

1. innehålla, skydda eller presentera en vara eller för att användas för att leverera eller på annat sätt hantera en vara, från råmaterial till slutlig produkt och från producent till användare, om produkten är en

a) konsumentförpackning genom att den på försäljningsstället utgör en säljenhet för den slutliga användaren eller konsumenten av varan,

b) gruppförpackning genom att den på försäljningsstället omfattar en grupp av ett visst antal säljenheter och kan tas bort utan att det påverkar varan eller varorna, oavsett om säljenheterna säljs som en sådan grupp till den slutliga användaren eller konsumenten eller om produkten endast används som komplement till hyllorna på försäljningsstället,

c) transportförpackning genom att den underlättar hantering och transport av ett antal säljenheter eller gruppförpackningar för att förhindra skador vid fysisk hantering eller transportskador, eller

d) serviceförpackning genom att den fylls vid försäljningstillfället eller används för obearbetade produkter från jordbruk eller trädgårdsnäring, eller

2. som engångsartikel användas i ett sådant syfte som anges i 1.

8 § Med *producent* avses i denna förordning den som yrkesmässigt

1. fyller eller på annat sätt använder en förpackning som inte är en serviceförpackning i syfte att skydda, presentera eller underlätta hanteringen av en vara,

2. för in en förpackad vara till Sverige,

3. tillverkar en förpackning i Sverige, eller

4. för in en förpackning till Sverige.

9 § Med *förpackningsavfall* avses i denna förordning förpackningar eller förpackningsmaterial som är avfall enligt 15 kap. 1 § miljöbalken.

10 § I denna förordning avses med

insamlingssystem: yrkesmässig insamling av förpackningsavfall, och

släppa ut en förpackning på den svenska marknaden: att för första gången i Sverige göra en förpackning tillgänglig för någon annan.

11 § Med *materialutnyttjande* avses i denna förordning återvinning av avfall genom en upparbetning i en produktionsprocess av ett avfallsmaterial till materialets ursprungliga ändamål eller till andra ändamål. En sådan upparbetning med biologisk behandling ska vid tillämpningen av förordningen anses vara materialutnyttjande.

Vid tillämpningen av denna förordning ska energiutvinning inte anses vara materialutnyttjande.

12 § Med *energiutvinning* avses i denna förordning återvinning av avfall genom en användning av brännbart förpackningsavfall för att generera energi genom direkt förbränning, med eller utan annat avfall men med utnyttjande av värme.

13 § Med *biologisk behandling* avses i denna förordning en aerob (syrekrävande) eller anaerob (icke syrekrävande) behandling av de biologiskt nedbrytbara delarna av ett förpackningsavfall, om behandlingen

1. sker under kontrollerade förhållanden och med användning av mikroorganismer, och

2. innebär att stabiliserade organiska restprodukter eller metan produceras.

Vid tillämpningen av denna förordning ska deponering av avfallet inte anses vara en biologisk behandling.

14 § Ord och uttryck i denna förordning har i övrigt samma betydelse som i 15 kap. miljöbalken.

15 § Denna förordning ska

1. inte tillämpas på väg-, järnvägs-, fartygs- eller flygfraktcontainrar,
2. i fråga om 1 § 3 och 42–62, 64–69, 71, 75 och 76 §§ inte tillämpas på sådana flaskor eller burkar som omfattas av förordningen (2005:220) om retursystem för plastflaskor och metallburkar, och
3. i fråga om 42–69, 75 och 76 §§ inte tillämpas på förpackningar som på grund av sitt tidigare eller resterande innehåll utgör farligt avfall enligt avfallsförordningen (2011:927).

Mål för materialutnyttjande

16 § Bestämmelserna i 17–25 §§ anger mål för materialutnyttjande. För att beräkna om målen nås ska det tal som motsvarar den mängd avfall som har materialutnyttjats under ett kalenderår (materialutnyttjandemängden) divideras med det tal som motsvarar den mängd förpackningar som har tillverkats i Sverige eller förts in till Sverige under samma kalenderår (produktionsmängden). Mängderna ska anges i vikt. Vid beräkningen av produktionsmängden ska inte sådana förpackningar som yrkesmässigt förts ut från Sverige ingå. Resultatet av divisionen är materialutnyttjandegraden, som ska anges i procent.

Vid beräkningen får avfall som har transporterats till ett land utanför EU anses materialutnyttjat endast om det visas att avfallet har materialutnyttjats under villkor som motsvarar kraven i denna förordning.

17 § I fråga om allt förpackningsavfall är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 55 procent före den 1 januari 2020 och därefter minst 65 procent.

18 § I fråga om förpackningsavfall av papp, papper, kartong och wellpapp är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 65 procent före den 1 januari 2020 och därefter minst 85 procent.

19 § I fråga om förpackningsavfall av plast som inte är dryckesförpackningar är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 30 procent före den 1 januari 2020 och därefter minst 50 procent.

20 § I fråga om förpackningsavfall som är dryckesförpackningar av polymera material är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 90 procent.

21 § I fråga om förpackningsavfall av glas är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 70 procent före den 1 januari 2020 och därefter minst 90 procent.

22 § I fråga om förpackningsavfall av metall som inte är dryckesförpackningar är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 70 procent före den 1 januari 2020 och därefter minst 85 procent.

23 § I fråga om förpackningsavfall som är dryckesförpackningar av metall är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 90 procent.

24 § I fråga om förpackningsavfall av trä är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 15 procent.

25 § I fråga om förpackningsavfall av andra material än de som anges i 18–24 §§ är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 15 procent.

SFS 2018:1462

Bedömningen av om en produkt är en förpackning

26 § En produkt ska anses vara en förpackning enligt denna förordning, om produkten har de funktioner som anges i 7 § även om produkten också har andra funktioner.

Första stycket gäller inte om

1. produkten är en fast del av den vara som produkten omsluter, skyddar eller presenterar,
2. produkten behövs för att omfatta, stödja eller bevara varan under hela dess livslängd, och
3. alla delar är avsedda att användas, konsumeras eller bortskaffas tillsammans.

27 § Vid tillämpningen av 26 § ska följande slag av produkter anses vara förpackningar:

1. blomkrukor som är avsedda endast för försäljning och transport av växter och inte är avsedda att följa med växten under hela dess livstid,
2. cd-spindlar som saluförs med cd-skivor och inte är avsedda för förvaring,
3. glasflaskor för injektionslösningar,
4. kapslar som används i kaffe-, kakao- eller mjölkdryckessystem eller andra dryckessystem och som lämnas tomma efter användning,
5. klädhängare som saluförs med ett klädesplagg,
6. konfektaskar,
7. plastfolier kring cd-fodral,
8. postpåsar som är avsedda för kataloger och tidskrifter och som innehåller en tidskrift,
9. rullar, tuber och cylindrar som böjligt material är upprullat på, dock inte rullar, tuber eller cylindrar som är avsedda som delar i en tillverkningsutrustning och som inte används för att presentera en vara som en säljenhet,
10. sterilbarriärssystem i form av påsar, brickor eller annat material som krävs för att bevara varans sterilitet,
11. tårtpapper som saluförs med ett bakverk,
12. tändsticksaskar,
13. återfyllbara stålcyllindrar för gas, dock inte brandsläckare, och
14. andra produkter än de som anges i 1–13, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

28 § Vid tillämpningen av 26 § ska följande slag av produkter inte anses vara förpackningar:

1. blomkrukor som är avsedda att följa med växten under hela dess livstid,
2. cd-, dvd- och videofilmfodral som saluförs innehållande cd-skivor, dvd-skivor eller videofilmer,
3. cd-spindlar som saluförs tomma och är avsedda för förvaring,
4. gravlyktor som är behållare för ljus,
5. kaffekapslar för dryckessystem, foliepåsar för kaffe och kaffekuddar av filterpapper som slängs tillsammans med den använda kaffeprodukten,
6. klädhängare som saluförs separat,
7. korvskinn,
8. mekaniska kvarnsystem som är integrerade i återfyllbara behållare som återfyllbara pepparkvarnar,

9. skrivarpatroner,
10. tepåsar,
11. vattenlösliga påsar för rengöringsmedel,
12. vaxskikt som exempelvis finns runt ost,
13. verktygslådor, och
14. andra produkter än de som anges i 1–13, om produkterna inte uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

29 § En produkt ska anses vara en förpackning enligt denna förordning, om produkten är utformad för och avsedd att fyllas vid försäljningsstället och fyller en förpackningsfunktion.

Om en engångsartikel är fylld när den säljs vid försäljningsstället, ska även den anses vara en förpackning enligt denna förordning.

30 § Vid tillämpningen av 29 § ska följande slag av produkter anses vara förpackningar:

1. aluminiumfolier,
2. bärkassar av papper eller plast,
3. engångstallrikar och engångskoppar,
4. plastfolier,
5. plastfolier för tvättade kläder i tvätterier,
6. smörgåspåsar, och
7. andra produkter än de som anges i 1–6, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

31 § Vid tillämpningen av 29 § ska följande slag av produkter inte anses vara förpackningar:

1. bakformar av papper som saluförs utan innehåll,
2. engångsbestick,
3. omrörare,
4. omslagspapper som saluförs separat,
5. tårtpapper som saluförs utan bakverk, och
6. andra produkter än de som anges i 1–5, om produkterna inte uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

32 § Förpackningskomponenter och underordnade element som är integrerade i förpackningar ska räknas som en del av den förpackning i vilken de är integrerade. Underordnade element som är hängda på eller fästa vid en produkt och som fyller en förpackningsfunktion ska anses vara förpackningar enligt denna förordning.

Första stycket gäller inte förpackningskomponenter eller underordnade element som är fasta delar av produkten, om alla delar är avsedda att konsumeras eller bortskaffas tillsammans.

33 § Vid tillämpningen av 32 § ska följande slag av produkter anses vara del av förpackningar:

1. doseringsmått som utgör en del av tillslutningen på förpackningen för rengöringsmedel,
2. häftklamrar,
3. mascaraborstar som utgör en del av förpackningens tillslutning,
4. mekaniska kvarnsystem som är integrerade i fyllda engångsbehållare, som pepparkvarnar fyllda med peppar,
5. plastmanschetter,
6. självhäftande etiketter fästa på annat förpackningsföremål, och

7. andra produkter än de som anges i 1–6, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som del av förpackningar.

SFS 2018:1462

34 § Etiketter hängda direkt på eller fästa på en vara ska vid tillämpningen av 32 § anses vara förpackningar.

35 § Radiofrekvensidentifieringsetiketter (RFID-taggar) ska vid tillämpningen av 32 § inte anses vara förpackningar.

Onödiga förpackningar

36 § En producent ska för att minska mängden avfall enligt 2 kap. 5 § miljöbalken utnyttja de möjligheter som finns inom producentens verksamhet att begränsa användningen av onödiga förpackningar.

Producentansvar för utformning av förpackningar

37 § En producent ska se till förpackningarna

1. har en volym och vikt som begränsas till det minimum som krävs för att upprätthålla en god säkerhets- och hygiennivå,
2. kan återanvändas eller återvinnas, och
3. är framställda så att utsläppen av skadliga ämnen minimeras och inverkan i övrigt på miljön begränsas när förpackningsavfallet behandlas eller restprodukter från hanteringen av förpackningsavfallet bortskaffas.

38 § En förpackning ska anses kunna återanvändas enligt 37 § 2 om förpackningens fysiska egenskaper och utformning gör det möjligt att

1. under normalt förutsebara användningsförhållanden återanvända förpackningen flera gånger,
2. behandla den använda förpackningen i enlighet med hygien- och säkerhetskrav för arbetstagare, och
3. återvinna förpackningen när den inte längre används.

39 § En förpackning ska anses kunna återvinnas enligt 37 § 2 genom

1. materialutnyttjande, om förpackningen är framställd på ett sådant sätt att det är möjligt att utnyttja en viss viktprocent av förpackningsmaterialet för framställning av säljbara produkter,
2. energiutvinning, om förpackningsavfallet har ett lägsta värmevärde för att ge optimal energiutvinning, eller
3. kompostering, om förpackningsavfallet är biologiskt nedbrytbart i sådan grad att det inte hindrar separat insamling eller hindrar den komposteringsprocess eller komposteringsaktivitet som avfallet underkastas samt är av sådan art att det kan underkastas fysisk, kemisk, termisk eller biologisk nedbrytning på ett sådant sätt att det mesta av den färdiga komposten slutligen bryts ned till koldioxid, biomassa och vatten.

40 § En förpackning ska anses uppfylla kraven i 37–39 §§ om

1. den överensstämmer med relevanta kriterier i de harmoniserade standarderna
 - SS-EN 13427:2004, utgåva 2,
 - SS-EN 13428:2004, utgåva 2,
 - SS-EN 13429:2004, utgåva 2,
 - SS-EN 13430:2004, utgåva 2, och
 - SS-EN 13431:2004, utgåva 2, eller
2. producenten på annat sätt visar att kraven uppfylls.

41 § Om en producent märker en förpackning med uppgift om vilket förpackningsmaterial som har använts, ska märkningen ske enligt kommissionens beslut 97/129/EG av den 28 januari 1997 om fastställandet av ett identifieringssystem för förpackningsmaterial i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall.

Producentansvar för hantering av förpackningsavfall

42 § En producent som släpper ut eller tillhandahåller en förpackning på den svenska marknaden ska

1. tillhandahålla ett insamlingssystem som innebär att förpackningen tas om hand när den blir avfall och se till att systemet uppfyller kraven i denna förordning, eller
2. se till att någon annan som har tillstånd enligt 43 § att driva ett insamlingssystem har åtagit sig att ta hand om förpackningen när den blir avfall.

Tillståndsplikt för insamlingssystem

43 § Det krävs tillstånd för att driva ett insamlingssystem.

Tillstånd krävs inte för insamling av utsorterat förpackningsavfall som uppkommit i eller i samband med yrkesmässig verksamhet.

Förutsättningar för tillstånd

44 § Ett tillstånd enligt 43 § får ges endast om insamlingssystemet

1. omfattar förpackningsavfall av alla material,
2. innebär att den som vill lämna förpackningsavfall till systemet kan göra det enkelt och utan att betala något, och
3. är lämpligt och rikstäckande.

Vid bedömning av om ett insamlingssystem ska anses lämpligt och rikstäckande enligt 45–51 §§ ska hänsyn tas till det som kommit fram vid samråd enligt denna förordning.

Lämpliga insamlingssystem

45 § För att ett insamlingssystem ska anses lämpligt ska det, ensamt eller tillsammans med andra insamlingssystem som har tillstånd,

1. erbjuda borttransport av hushållens förpackningsavfall av papp, papper, kartong, wellpapp, plast, glas och metall från minst sextio procent av alla bostadsfastigheter, och
2. transportera bort förpackningsavfallet från de fastigheter som har erbjudits och inte avböjt borttransport.

Om det är lämpligt med hänsyn till omständigheterna får kravet på transport från en bostadsfastighet uppfyllas genom insamling från en plats i nära anslutning till fastigheten (kvarternära insamling).

46 § Kravet på borttransport enligt 45 § gäller inte stora förpackningar som normalt förekommer sällan i ett hushåll (skrymmande sällanförpackningar).

47 § För att anses lämpligt ska insamlingssystemet ha insamlingsplatser för den del av hushållens förpackningsavfall som inte samlas in enligt 45 §. Insamlingsplatserna ska vara lättillgängliga för dem som vill lämna ifrån sig förpackningsavfallet.

48 § För att anses lämpligt ska insamlingssystemet tillhandahålla insamlingsplatser för förpackningsavfall som uppkommer i yrkesmässig verksamhet.

49 § För att anses lämpligt ska insamlingssystemet behandla det förpackningsavfall som samlas in, främja materialutnyttjande och effektivt bidra till att nå målen för materialutnyttjande.

50 § För att anses lämpligt ska insamlingssystemet

1. ställa en säkerhet som motsvarar kostnaderna för att bedriva verksamheten på ett sätt som uppfyller kraven i denna förordning,
2. samverka med andra som har tillstånd att driva insamlingssystem om hur kostnader för hanteringen av det förpackningsavfall som har samlats in ska fördelas,
3. ge producenterna möjlighet att låta förpackningar omfattas av systemet utan villkor som diskriminerar någon producent,
4. drivas så att det uppfyller de krav på insamlingssystem som följer av denna förordning, och
5. i övrigt drivas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt.

Rikstäckande insamlingssystem

51 § För att anses rikstäckande ska insamlingssystemet samla in förpackningsavfall i varje kommun. Insamlingsplatser enligt 47 och 48 §§ ska geografiskt finnas där det är skäligt med hänsyn till befolkningstäthet, verksamheters lokalisering och övriga omständigheter.

Förberedande samråd om insamlingssystem

52 § Den som avser att driva ett insamlingssystem ska innan den ansöker om ett tillstånd enligt 43 § samråda med andra som har eller har ansökt om tillstånd enligt denna förordning eller förordningen (2018:1463) om producentansvar för returpapper att driva insamlingssystem och i det samrådet undersöka möjligheterna att samordna systemen.

53 § Den som avser att driva ett insamlingssystem ska innan den ansöker om ett tillstånd enligt 43 § samråda med kommunerna och i det samrådet

1. utförligt redogöra för hur systemet ska organiseras och drivas,
2. utförligt redogöra för hur systemet är avsett att samordnas med andra insamlingssystem som har eller har ansökt om tillstånd enligt denna förordning eller förordningen (2018:1463) om producentansvar för returpapper och med kommunernas renhållningsskyldighet,
3. redogöra för vilka dispenser, tillstånd och lov som finns eller ska sökas för verksamheten, och
4. undersöka vilka möjligheter kommunerna har att underlätta uppbyggnaden av systemet genom att anvisa platser för insamling eller vidta andra åtgärder.

Kommunen ska ges tillfälle att lämna synpunkter på redogörelsen enligt första stycket 1–3.

Prövning av ansökan om tillstånd att driva ett insamlingssystem

54 § Frågor om tillstånd enligt 43 § prövas av Naturvårdsverket.

55 § En ansökan om tillstånd ska vara skriftlig och innehålla uppgifter

1. om sökandens namn, kontaktuppgifter och person- eller organisationsnummer eller, om sådant inte finns, sökandens nationella eller europeiska skatteregistreringsnummer,
2. om hur insamlingssystemet ska utformas och drivas,
3. om hur betryggande säkerhet ska ställas för de kostnader som är förenade med att samla in och behandla det förpackningsavfall som systemet ska ta hand om enligt ett sådant åtagande som avses i 42 § 2,
4. om vad som har kommit fram vid samråd enligt 52 och 53 §§, och
5. som i övrigt behövs för en prövning av om systemet är lämpligt och rikstäckande enligt denna förordning.

56 § Ett tillstånd får ges endast till den som

1. har personella, tekniska, organisatoriska och ekonomiska förutsättningar att driva ett insamlingssystem som uppfyller kraven i denna förordning,
2. är producent eller enligt 42 § 2 har åtagit sig att ta hand om förpackningsavfall, och
3. har samrätt enligt 52 och 53 §§.

57 § Ett tillstånd ska vara tidsbegränsat och förenas med de villkor som behövs för att insamlingssystemet under hela tillståndstiden ska uppfylla kraven i denna förordning.

Motsvarande tillstånd i andra länder

58 § Den som i ett annat land inom EU eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet har rätt att samla in förpackningsavfall enligt ett tillstånd eller annat godkännande som getts i det landet (utländskt tillstånd) får, i stället för att ansöka om tillstånd enligt 43 §, begära att Naturvårdsverket prövar om det utländska tillståndet motsvarar ett tillstånd enligt 43 § och uppfyller kraven i denna förordning.

59 § Om ett utländskt tillstånd motsvarar ett tillstånd enligt 43 § och uppfyller kraven i denna förordning, ska Naturvårdsverket besluta att det utländska tillståndet gäller som ett tillstånd enligt 43 §.

Information om givna tillstånd

60 § Naturvårdsverket ska informera allmänheten om vilka som enligt 43 eller 59 § har tillstånd att driva ett insamlingssystem.

Driften av ett insamlingssystem

61 § Den som driver ett insamlingssystem ska

1. fortlöpande se till att systemet uppfyller kraven i denna förordning,
2. snarast underrätta Naturvårdsverket om sådana förändringar i systemet som kan påverka bedömningen av hur systemet uppfyller kraven i denna förordning,
3. snarast underrätta Naturvårdsverket om vad som kommer fram vid samråd enligt 64 och 65 §§, och
4. lämna de uppgifter till kommunen som den behöver för att uppfylla kraven i 70 § denna förordning och i 76 a § avfallsförordningen (2011:927).

62 § Den som driver ett insamlingssystem ska senast den 31 mars varje år till Naturvårdsverket lämna

1. uppgifter om vilka producenter som låter förpackningar omfattas av systemet med uppgift om varje producentens person- eller organisationsnummer eller om sådant inte finns producentens nationella eller europeiska skatteregistreringsnummer,

2. i fråga om det förpackningsavfall som hanteras av systemet, uppgifter om den mängd avfall som under det närmast föregående kalenderåret har

- a) samlats in,
- b) behandlats i Sverige,
- c) transporterats till ett annat land för behandling, och
- d) behandlats i ett annat land, och

3. uppgifter som i övrigt behövs för att rapportera till Europeiska kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/852 av den 30 maj 2018 om ändring av direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall.

Uppgifter om mängder enligt första stycket ska anges i vikt. Uppgifter enligt första stycket 2 b och d ska specificeras i hur mycket som har materialutnyttjats, hur mycket som har återvunnits på annat sätt och hur mycket som har bortskaffats.

63 § När det gäller uppfyllelse av målen i denna förordning för sådant förpackningsavfall som förs ut från Sverige till ett land utanför EU ska den som driver insamlingssystemet kunna visa att materialutnyttjande skett på det sätt som anges i denna förordning.

Samråd under driften av ett insamlingssystem

64 § Den som driver ett insamlingssystem ska, om det behövs, samråda med andra som har eller har ansökt om tillstånd enligt denna förordning eller förordningen (2018:1463) om producentansvar för returpapper att driva insamlingssystem om hur systemen kan samordnas.

65 § Den som driver ett insamlingssystem ska, om det behövs eller om en kommun begär det, samråda med kommunen om

- 1. hur systemet organiseras och drivs,
- 2. hur systemet samordnas med kommunens renhållningsskyldighet och med andra insamlingssystem som har eller har ansökt om tillstånd enligt denna förordning eller förordningen (2018:1463) om producentansvar för returpapper, och
- 3. andra väsentliga frågor som rör systemet.

Kommuners insamling av förpackningsavfall

66 § En kommun får samla in utsorterat förpackningsavfall på uppdrag av ett insamlingssystem som har tillstånd enligt 43 §.

Insamling av förpackningsavfall från yrkesmässig verksamhet

67 § Utsorterat förpackningsavfall som uppkommit i eller i samband med yrkesmässig verksamhet får samlas in även av andra än den som har tillstånd enligt 43 §, om den som samlar in anmäler detta till Naturvårdsverket med uppgifter om

1. insamlarens namn, kontaktuppgifter, och person- eller organisationsnummer, och

2. i vilka kommuner insamlingen ska bedrivas.

Insamlaren ska underrätta Naturvårdsverket om ändringar i fråga om de uppgifter som har lämnats i anmälan.

68 § Den som samlar in enligt 67 § ska

1. se till att

a) förpackningsavfallet behandlas och hanteras på ett lämpligt sätt så att materialutnyttjande främjas, och

b) Naturvårdsverket senast den 31 mars varje år får uppgifter motsvarande de som ska lämnas enligt 62 § första stycket 2 och 3, eller

2. lämna förpackningsavfallet till ett insamlingssystem som har tillstånd enligt 43 § utan att begära någon betalning, om inte annat har avtalats.

69 § Till de kommuner för vilka Naturvårdsverket har fått in anmälan enligt 67 § ska Naturvårdsverket lämna de uppgifter som avses i 67 § första stycket 1.

Kommunens ansvar att informera

70 § Kommunen ska informera hushåll om

1. skyldigheten enligt 24 a och 24 b §§ avfallsförordningen (2011:927) att sortera ut förpackningsavfall från annat avfall,

2. hur sorteringen ska gå till,

3. tillgängliga insamlingssystem,

4. hur hushållen kan bidra till ökat materialutnyttjande, och

5. de återvinningsresultat som sorteringen bidrar till.

Kommunen ska ge den som driver ett insamlingssystem möjlighet att lämna synpunkter på informationens utformning.

Insamlingssystemets ansvar att informera

71 § Den som driver ett insamlingssystem ska

1. se till att andra än hushåll får motsvarande information som avses i 70 §,

2. informera hushållen om skyldigheten enligt 24 a och 24 b §§ avfallsförordningen (2011:927) att sortera ut förpackningsavfall från annat avfall, syftet med materialutnyttjande av förpackningsavfall och om möjligheten att materialutnyttja olika förpackningsmaterial, och

3. informera de producenter som låter förpackningar omfattas av systemet om vilka möjligheter som finns att materialutnyttja olika förpackningsmaterial.

Skyldighet för producenter att lämna uppgifter

72 § En producent ska lämna uppgifter till Naturvårdsverket om sitt namn, kontaktuppgifter och person- eller organisationsnummer och, om producenten omfattas av kraven i 42 §, hur producenten avser att uppfylla kraven.

Producenten ska underrätta Naturvårdsverket om ändringar i fråga om de uppgifter som har lämnats.

73 § En producent ska senast den 31 mars varje år lämna en rapport till Naturvårdsverket, om producenten

1. fyller eller på annat sätt använder en förpackning som inte är en serviceförpackning i syfte att skydda, presentera eller underlätta hanteringen av en vara,

2. för in en förpackad vara till Sverige,

3. tillverkar en serviceförpackning i Sverige, eller

4. för in en serviceförpackning till Sverige.

Rapporten ska innehålla uppgift om den mängd förpackningar som producenten har tillhandahållit eller släppt ut på den svenska marknaden under det närmast föregående kalenderåret.

Uppgiften om mängd ska anges i vikt.

Rapportering

74 § Naturvårdsverket ska rapportera till Europeiska kommissionen i enlighet med direktiv 94/62/EG, i lydelsen enligt direktiv (EU) 2018/852.

Omprövning och återkallelse av tillstånd

75 § Naturvårdsverket får på eget initiativ ompröva ett tillstånd enligt 43 §, om det behövs för att insamlingssystemet ska uppfylla kraven i denna förordning.

76 § Naturvårdsverket får återkalla ett tillstånd enligt 43 §, om insamlings-systemet inte uppfyller kraven i denna förordning.

Ett tillstånd får inte återkallas om bristerna endast har ringa betydelse.

Tillsyn

77 § Bestämmelser om tillsyn finns i 26 kap. miljöbalken och i miljötillsynsförordningen (2011:13). Bestämmelser om det operativa tillsynsansvar som hör samman med denna förordning finns i 26 kap. 3 § tredje stycket miljöbalken samt 2 kap. 4, 24, 29 och 30 §§ miljötillsynsförordningen.

Sanktioner

78 § Bestämmelser om miljösanktionsavgifter finns i förordningen (2012:259) om miljösanktionsavgifter.

Bemyndigande

79 § Naturvårdsverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av denna förordning.

Överklagande

80 § Bestämmelser om överklagande finns i 19 kap. 1 § tredje stycket miljöbalken.

1. Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2019.

2. Genom förordningen upphävs förordningen (2014:1073) om producentansvar för förpackningar.

3. Bestämmelsen i 42 § tillämpas första gången i fråga om förpackningar samt varor som är inneslutna i eller skyddas eller presenteras av en förpackning som släpps ut eller tillhandahålls på den svenska marknaden efter utgången av december 2020.

4. Bestämmelserna i 43–51, 59–61, 63–65, 67 §§, 68 § 1 a och 2, 75 och 76 §§ tillämpas första gången i fråga om insamlingssystem som avses att drivas efter utgången av december 2020.

5. Bestämmelserna i 52–58 §§ tillämpas första gången i fråga om ansökningar om tillstånd som lämnas in efter utgången av december 2019.

6. Bestämmelsen i 66 § tillämpas första gången i fråga om förpackningsavfall som samlas in efter utgången av december 2020.

7. Bestämmelserna i 70 och 71 §§ tillämpas första gången i fråga om information som ges efter utgången av december 2020.

8. Bestämmelserna i 69 och 72 §§ tillämpas första gången i fråga om uppgifter som ska lämnas efter utgången av december 2020.

9. Bestämmelserna i 62 §, 68 § 1 b och 73 § tillämpas första gången i fråga om uppgifter som avser kalenderåret 2021.

10. Bestämmelserna i 25–27 §§ i den upphävda förordningen (2006:1273) om producentansvar för förpackningar gäller fortfarande för förpackningar och varor som är inneslutna i eller skyddas eller presenteras av en förpackning som tillverkas, säljs eller förs in i Sverige före utgången av december 2020. Vid tillämpning av dessa bestämmelser ska den som yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning anses vara producent.

11. Bestämmelsen i 28 § i den upphävda förordningen (2006:1273) om producentansvar för förpackningar gäller fortfarande för avfall som har uppstått före utgången av december 2020. Vid tillämpning av denna bestämmelse ska den som yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning anses vara producent.

12. Bestämmelserna i 29 och 30 §§ i den upphävda förordningen (2006:1273) om producentansvar för förpackningar gäller fortfarande för förpackningsavfall som har samlats in före utgången av december 2020. Vid tillämpning av dessa bestämmelser ska den som yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning anses vara producent.

13. Bestämmelsen i 31 § i den upphävda förordningen (2006:1273) om producentansvar för förpackningar gäller fortfarande för uppgifter som avser kalenderåren fram till och med 2020. Vid tillämpning av denna bestämmelse ska den som yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning anses vara producent.

På regeringens vägnar

KAROLINA SKOG

Magnus Moreau
(Miljö- och energidepartementet)